

die ons op de naastaangelegen barre en onvruchtbare heide ontbreken?

De poëzij is eene kunst, eene kunst, ons ter veraangenaming, ter uitspanning, gegeven; en welk een ketterij zou het zijn, aan onze vermaken, aan onze uitspanningen zelven, al het stroeve, al het vermoeijende van eene afgetrokken theorie op te willen dringen! Welk een recht toch, en op wat grond zulks, matigt zich de wijsbegeerte op de dichtkunst aan? Is het het recht der sterkste? dan willen wij 'er om kampen: niet lijdelijk toch laat zich een eerlijk voorstander zijner naturelijke regten overheerschen? Is het, omdat de wijsbegeerte minder broddelaars onder hare aanbidders waant te tellen dan de dichtkunst? Zij dwaalt, en als eenmaal de voorraad van slechte verzen zal óp zijn, die men volgens Gellert moet gebruiken om de spoken te verjagen, dan kan men, in nood, veilig zijne toevlugt nemen tot die zee van wijsgeerige prulschriften, waarvan eeuwen voorraads voorhanden is, en die insgelijks van de beste uitwerking zullen worden bevonden. – Wat dan toch mag het eigenlijk doel, het bewezen voordeel zijn, dat ons zou kunnen doen besluiten om eene aangename kunst met eene ingespannen studie te verwarren? Wie wit met zwart vermengt, mist beiden de kleuren en krijgt een derde: wie poëzij met wijsbegeerte zou willen temperen, kreeg willicht een misgeboorte, waaruit men noch de een noch de andere zou kunnen herkennen. – Neen, moedig zal ik mij, ter gunste der wijsbegeerte zelve, tegen zulk eene onnaturelijke vermenging verzetten. – Ten allen tijde toch is het het veiligst het kwaad in de geboorte te smooren. Indien men begon met de poëzie aan de wijsbegeerte prijs te geven, wellicht maakte zij zich eindelijk eens meester van de schilderkunst en de muziek, de hemel weet op welke voorgewende gronden en op welk eene kluchtige wijze! en ten laatste zouden wij nog wel naar wijsgeerige regelen moeten leeren danzen. – Men werpe mij niet tegen dat ik iets overdrijve: mijn geëerde aanvaller is mij daarin geestig voorgegaan: men herinnere zich, onder anderen, wat hij, naar mijn inzien veel te algemeen, van de gelegenhedenverzen heeft gelieven te zeggen. – Neen, al druischte ook de dichtkunst tegen alle wijsbegeerte rechtstreeks aan, zij zou daarom niet minder bekorelijk, niet minder bevallig zijn, en ik althans zou haar daarom niet minder beminnen. – Men zou mij echter zeer ten onrechte beschuldigen, wanneer men uit het gezegde wilde besluiten dat ik de wijsbegeerte, de